

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. D.**, st. příslušník Ukrajiny, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, č. j. MV-390-6/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 10. 2014, č. j. OAM-59460-29/DP-2013. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobce předložil padělanou nájemní smlouvu jako potvrzení aktuálního ubytování na území České republiky, což je třeba považovat za důvod k nevyhovění žádosti podle § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 10. 12. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž jako potvrzení o ubytování na území České republiky následně doložil nájemní smlouvu ze dne 3. 3. 2014, podle níž měl zajištěno ubytování na adrese P. 9, R. 1136/3 (dále jen „nájemní smlouva ze dne 3. 3. 2014“).

Správní orgán I. stupně v zájmu zjištění úplného stavu věci požádal Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství Policie ČR hl. m. Prahy o provedení pobytové kontroly v místě bydliště žalobce. Provedenou kontrolou dne 3. 6. 2014 bylo zjištěno, že nájemní smlouva ze dne 3. 3. 2014 neodpovídá skutečnému stavu, neboť na prověřované adrese se nenachází byt 44 (bytů je pouze 32) a správce objektu hlídce Policie ČR sdělil, že na této adrese nejsou ubytováni žádní cizinci. Součástí zprávy o výsledku pobytové kontroly je vzor originální nájemní smlouvy používané pronajímatelkou včetně podpisového vzoru, který se odlišuje od nájemní smlouvy předložené žalobcem. Pronajímatelka dále ve svém písemném vyjádření ze dne 15. 7. 2014 potvrdila, že nájemní smlouva ze dne 3. 3. 2014 je zfalšovaná.

Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vznikly důvodné pochybnosti ohledně žalobcova tvrzeného ubytování, správní orgán I. stupně vyzval dne 21. 7. 2014 žalobce k předložení platné nájemní smlouvy. Tato výzva byla řádně doručena zplnomocněnému zástupci žalobce dne 25. 7. 2014. Dne 28. 7. 2014 žalobce osobně doložil správnímu orgánu I. stupně nájemní smlouvu ze dne 3. 3. 2014 v originále včetně ověřovací doložky Úřadu městské části Praha 14.

Žalovaný také zažádal Úřad městské části Praha 14 o srovnání ověřovací doložky nacházející se na nájemní smlouvě ze dne 3. 3. 2014. Pracovnice úřadu sdělila, že tato doložka je padělaná, neboť neodpovídají její rozměry, rozložení textu, chybí číslo osobního dokladu, podle něhož byl podpis ověřen, nesouhlasí pořadové číslo ověřovací doložky, ani podpis pracovnice Úřadu městské části Praha 14, který je uveden na doložce, s jejím podpisovým vzorem.

S ohledem na výše řečené správní orgán I. stupně vydal dne 14. 10. 2014 rozhodnutí, jímž zamítl žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě sice uznává, že smlouva ze dne 3. 3. 2014 byla zfalšovaná, ovšem zdůrazňuje, že on sám se stal objektem podvodu zprostředkovatelů, kteří mu měli ubytování zajistit a za tím účelem mu předložili nájemní smlouvu k podepsání. Poté, co se chtěl do daného bytu nastěhovat, zjistil, že takový byt se v domě nenachází, a neprodleně si vyhledal nové ubytování na adrese K. 604, P. 9, a s novým ubytovatelem uzavřel řádnou nájemní smlouvu. Tuto smlouvu pak předal zprostředkovatelům s požadavkem k doložení do jeho žádosti, nicméně se tak nestalo. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že je práva neznalým cizincem, který se při kontaktu s úřady vždy obracel na své krajany, a to mj. z důvodu jazykové bariéry. Žalobce se opakovaně dostavoval na pracoviště správního orgánu I. stupně, ovšem ani jednou ho příslušný pracovník v rozporu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neupozornil na to, že by jeho žádost vykazovala nějaké nedostatky.

Žalobce uznává, že předložení padělaného dokladu je závažným jednáním, ovšem nejednalo se o nekalé jednání ze strany žalobce. Taktéž připouští, že bylo jeho odpovědností, aby předal vyřízení svých záležitostí důvěryhodné osobě, ovšem žalobce je cizincem se základním vzděláním bez lepší znalosti českého prostředí. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem správních orgánů ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Správní orgány neprovedly výsledek žalobce a jeho manželky (správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce se svojí manželkou nežije již minimálně od 9. 1. 2013, žalovaný naopak shledal, že žalobce žije se svojí manželkou ve společné domácnosti), jejich závěr je proto čistě formální, vycházející pouze z nekonkrétních informací z cizinecké evidence. Žalobce namítá, že správní orgány až s přepjatou péčí zjišťovaly doklady svědčící v jeho neprospěch a s nezájmem přistupovaly k návrhům svědčícím v žalobcův prospěch

(zejména vysvětlující vzniklou situaci z jeho pohledu).

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců neklade na správní orgán povinnost, aby pomocí dokazování zkoumal, zda cizinec doklady sám padělal, případně zda věděl, že jsou padělané. Rozhodující je skutečnost, že cizinec padělané doklady předložil. V posuzovaném případě se jednalo o řízení o žádosti a záleželo výhradně na žalobci, zda a jakou osobu si zvolí jako svého zástupce. Žalobce během řízení nese riziko, jak důvěryhodného zástupce si zvolí, a není možné omlouvat doložení padělaných dokladů nekalým jednáním tohoto zástupce. I přes výše řečené je však žalovaný přesvědčen, že žalobce o předložení padělaných dokladů věděl. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 5. 3. 2014 osobně doložil na pracovišti správního orgánu I. stupně kopii nájemní smlouvy ze dne 3. 3. 2014, dne 21. 7. 2014 byl žalobce vyzván k doložení platné nájemní smlouvy, neboť v dosavadním průběhu řízení vznikly důvodné pochybnosti o jeho ubytování. Tvzení, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení upozorněn na vady žádosti, je proto nepravdivé.

I pokud by byl žalobce dne 5. 3. 2014 v dobré víře, že předkládá řádně uzavřenou nájemní smlouvu, zcela jistě nebyl v dobré víře v červenci 2014, kdy už měl v daném bytě několik měsíců bydlet. Přesto dne 28. 7. 2014 osobně doložil správnímu orgánu I. stupně totožnou nájemní smlouvu, včetně padělané ověřovací doložky. Sám nadto do tiskopisu oznámení změn do kolonky současné bydliště uvedl adresu R. 1136/3, P. 9. Žalobce si tedy musel být prokazatelně vědom toho, že nájemní smlouva byla padělaná. Nový doklad o ubytování doložil až dne 3. 3. 2015, ačkoliv měl dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinnost hlásit správnímu orgánu I. stupně změnu místa pobytu. Porušení této povinnosti žalobce v žalobě omlouvá tím, že novou nájemní smlouvu předal zprostředkovatelům, kteří jej opět podvedli a smlouvu správnímu orgánu I. stupně nedoložili. Dle žalovaného si však lze jen stěží představit, že by zodpovědný účastník řízení svěřil doložení dokladu zprostředkovateli, který ho již jednou podvedl. Nadto není zřejmé, proč byl žalobce právě v tomto případě odkázán na pomoc zprostředkovatelů, když se dne 5. 3. 2014 i 28. 7. 2014 dostavil na pracoviště správního orgánu osobně.

Ani námitka nepřiměřeného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života není důvodná. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce minimálně od 9. 1. 2013 nežil se svojí manželkou na stejné adrese. V odvolání žalobce tuto skutečnost nerozporoval. V době vydání napadeného rozhodnutí již dle údajů v cizineckém informačním centru měli oba manželé nahlášenou společnou adresu K. 604, P. 9. Tuto skutečnost žalovaný reflektoval v napadeném rozhodnutí a došel k závěru, že v daném případě převážil zájem České republiky, aby na jejím území nebyl umožněn pobyt cizinci, který spolu se žádostí předloží padělanou listinu, nad zájmem žalobce na zachování jeho rodinného života.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

Při jednání žalobce setrval na podané žalobě, odkázal na žalobní argumentaci a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se z jednání omluvil.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně (...)“.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)“.

Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti“.

Podle § 56 odst. 1 písm. e) téhož zákona „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti“.

Úvodem soud předesílá, že se seznámil s argumentací žalovaného i správního orgánu I. stupně obsaženou v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí prvního stupně a neshledal žádný důvod, aby se odchýlil od zde vyjádřených závěrů.

Ve správním spise bylo průkazným způsobem zdokumentováno, že nájemní smlouva ze dne 3. 3. 2014, včetně ověřovací doložky Úřadu městské části Praha 14, byla padělaná. Tuto skutečnost žalobce v žalobě také výslovně uznal. Soudu v této souvislosti nezbyvá než spolu se žalovaným zopakovat, že žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za předložení padělaných dokladů s odůvodněním, že se sám stal obětí nekalého jednání svého zmocněného zástupce. Povinností správního orgánu I. stupně není prostřednictvím dokazování zkoumat, zda cizinec padělané doklady sám padělal, případně zda věděl, že jsou padělané. Rozhodující je skutečnost, že cizinec padělané doklady ve smyslu § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců předložil. Zároveň bylo žalobcovou volbou, zda vůbec a jak důvěryhodnou osobu si zvolí jako svého zmocněného zástupce, a za svoji volbu pak nesl plnou odpovědnost. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce na území České republiky pobýval již od roku 2005, a ačkoliv je dle svých slov práva neznalým cizincem se základním vzděláním a bez znalosti českého jazyka, za dobu svého pobytu v České republice jistě mohl získat přehled o důvěryhodnosti osob, jimž svěřil vyřízení svého bytového oprávnění.

Vzhledem k tomu, že dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu nehraje zavinění cizince při předložení padělaných dokladů žádnou roli, žaloba by již z tohoto důvodu nemohla být úspěšná. Soud se však s ohledem na obsah správního spisu ztotožnil s závěrem žalovaného, že žalobce minimálně v červenci 2014 již nemohl být v dobré víře, že předkládá řádně uzavřenou nájemní smlouvu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 5. 3. 2014 předložil osobně (což je zřejmé z tiskopisu oznámení změn) na pracoviště správního orgánu I. stupně kopii nájemní smlouvy ze dne 3. 3. 2014. Dne 21. 7. 2014 byl žalobce vyzván k doložení platné nájemní smlouvy s ohledem na zjištěné nesrovnalosti ohledně žalobcova tvrzeného ubytování. Tato výzva byla zmocněnému zástupci žalobce řádně doručena a žalobce na ni reagoval tak, že dne 28. 7. 2014 správnímu orgánu I. stupně osobně doložil originál nájemní

smlouvy ze dne 3. 3. 2014 včetně ověřovací doložky. Žalobcův zmocněnec i sám žalobce tedy byli řádným způsobem upozorněni na nedostatky či vady žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu.

Navíc soud podotýká, že v červenci 2014 měl žalobce dle svého tvrzení již několik měsíců bydlet na adrese P. 9, R. 1136/3, a je proto stěží představitelné, že by byl ještě v této době v dobré víře ohledně platnosti nájemní smlouvy. Žalobce v žalobě uvedl, že o neexistenci bytu se dozvěděl v okamžiku, kdy se do něj chtěl po uzavření nájemní smlouvy nastěhovat, a bezprostředně poté si vyhledal nové ubytování na adrese P. 9, K. 604. I přesto však dne 28. 7. 2014 správnímu orgánu I. stupně osobně doručil originál nájemní smlouvy ze dne 3. 3. 2014 s padělanou ověřovací doložkou. Vlastnoručně navíc do tiskopisu oznámení změn vyplnil do kolonky současné bydliště adresu R. 1136/3, P. 9. Tyto okolnosti tedy tvrzení o žalobcově dobré víře zcela vyvracejí. Stejně tak soud nepřistoupil na žalobní tvrzení, dle něhož žalobce předal svou novou nájemní smlouvu (zajišťující ubytování na adrese P. 9, K. 604) zprostředkovatelům, kteří ho opětovně podvedli a tuto smlouvu správnímu orgánu I. stupně nedoložili. Žalovaný v této souvislosti vhodně poznamenal, že si „*lze těžko představit, že by zodpovědný účastník řízení svěřil doložení dokladu správnímu orgánu zprostředkovateli, který ho už jednou podvedl*“. Nadto není zřejmé, proč v tomto případě žalobce svěřil doručení nájemní smlouvy zprostředkovateli, když smlouvu ze dne 3. 3. 2014 správnímu orgánu I. stupně doložil dne 5. 3. 2014 a 28. 7. 2014 osobně.

Soud na tomto místě shrnuje, že žalovaný nepochybil, když žalobcovu žádost zamítl dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců předložil padělané doklady. Stejně tak se dostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně z Cizineckého informačního systému zjistil, že žalobce minimálně od 9. 1. 2013 nežil se svojí manželkou na stejné adrese. Žalobce v odvolání tuto skutečnost nerozporoval, pouze namítal, že má na území České republiky manželku. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již měli oba manželé nahlášen pobyt na společné adrese K. 604, P. 9. Soud se i v této otázce ztotožnil se závěrem žalovaného, podle níž v daném případě převážil zájem České republiky, aby se na jejím území nenacházely osoby, které se nekalým způsobem snaží formálně naplnit požadavky zákona pro přiznání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobcovo jednání je o to závažnější, že v daném případě nebyla padělána toliko nájemní smlouva coby soukromá listina, ale i ověřovací doložka Úřadu městské části Praha 14. V takovém případě dle soudu zjevně převážil zájem České republiky nad zájmem žalobce na rodinný život, který nadto na území České republiky tvoří pouze jeho manželka, s níž žalobce prokazatelně do doby odvolacího řízení nežil na společné adrese.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. 10. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: